

TEN, KTERÝ VÍ VÍČ, NEŽ BY MĚL

Ů DÁBEL

KEN BRUEN

PRINAŠÍ SPRÁVEDLNOST VYVOZĚNÝM

ĎÁBEL

KEN BRUEN

ĎÁBEL

Přeložil Tomáš Jeník

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 Ken Bruen

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Devil*

(First published by Bantam Press, Great Britain, 2010)

přeložil © 2013 Tomáš Jeník

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-934-4

**Pro Martina Quinna, našeho nejlepšího starostu, a Marka Robertse,
našeho nejlepšího zpěváka a textaře.**

Prolog

„Noční můry jsou generálkou na hrůzy po probuzení.“

KB

Měl bych být v Americe.

Zkoušel jsem to.

Pro Kristovy drahý rány.

Jel jsem na letiště.

Nakoupil v duty-free.

Vedl jsem si dobře, co?

Vzal jsem si svůj jedinej oblek, černej, co viděl až moc pohřbů...

Bílou košili, usedlou kravatu.

Líbí se mi to slovo... *usedlý*.

Zní to skoro jak ze slovníku nějakýho Anglána.

Tmavou, koupil jsem ji v obchodě charity.

Byl jsem napranej xanaxem až na půdu, takže jsem byl rozhodně v klidu.

Mířil jsem na přepážku ministerstva pro vnitřní bezpečnost.

Americký imigrační.

Všechno se zdálo v pohodě, proved jsem ten manévr s očima, zíral do bezpečnostní kamery a pak si nechal vzít otisk ukazováčku.

„A teď levou ruku, pane.“

A vy se snažte nepotit se jako hovado.

Z ledový zdvořilosti jsem vždycky ve střehu.

Ani deset miligramů xanaxu s tím nic neudělá.

Pak zaváhání.

A děsivý slova: „Mohl byste si vystoupit z řady, pane?“

Jste v prdeli.

Zjevně mě dohnala moje minulost, krátkej pobyt ve vězení za to, že jsem prohodil výlohou šmejda, co tlouk děti.

Nelituju toho, nelitoval jsem toho tehdy, nelituju toho teď.

Mrzel mě ten záznam.

Pak mi řekli, že si můžu o vstup do USA znovu zažádat, ale pro teď –
sayonara.

Ty pohledy ostatních cestujících, co říkaj: „Do hajzlu, ještěže to nejsem já.“

Vyzved jsem si kufr, vrátil v duty-free nákup. Je potřeba popisovat, jak jsem se cejtil?

Ostuda.

Nejhorsší pocit v celým podělaným vesmíru.

Konečně jsem se dostal zpátky mezi normální lidi.

Jo, přesně jako když vypadnete z lapáku.

Udělal jsem to, co děláte, když vás poníží.

Nebo aspoň co dělám já.

Šel jsem do baru.

Nepil jsem skoro šest měsíců.

Barman musel bejt jako na potvoru kretén.

Prostě den blbec.

Sedm minut mě ignoroval.

A ve mně to vřelo.

Sledoval jsem ho, jak leští sklenice, utírá pult a nakonec,

božíňku,

si mě všimnul.

„Co si dá pán do začátku?“ spustil.

Jeho koule jako předkrm.

„Dvojitého jamesona, bez ledu, a pintu černýho,“ odvětil jsem.

Něco v mém tónu ho nejspíš usadilo. „Jistě,“ přitakal.

Kopnul jsem do sebe panáka, rychle a zběsile.

Napadlo mě, že by to byl dobrej název filmu.

Opřel jsem se a čekal, až začne působit.

Začal.

Teplu v žaludku, plíživá iluze, že by všechno mohlo bejt v pohodě.

Myslím, že proto ty sračky pijem.

A pak ta nejlepší část.

Jak se vám ta horkost choulí v břiše, přihneme si guinnessu.

Barman moh bejt kokot, ale rozhodně uměl natočit pintu.

V dnešní době dělá v našich hospodách spousta cizinců, točej pinty, jako by to byl nějakej debilní ležák.

Tenhle chlap věděl, co dělá, nechal ho hezky necelý čtyři minuty stát, než dotočil pěnu.

Vydechnul jsem.

Ani jsem si neuvědomil, že jsem šest měsíců zadržoval dech.

Přesně takhle vypadá váš život, když jste alkoholik na suchu.

A jakmile se to srazí s xanaxem, dostanete na čas odklad.

Je to jako jízda na kole.

Ani jsem si nevšimnul, že na barovou židli vedle mě vklouznul chlápek. Dokud nepromluvil.

„Dneska je to naprostý peklo,“ spustil.

Byl jsem dost namazanej na to, abych se otočil a podíval se na něj.

Vysokej hubenej chlap v parádním obleku.

Kdybyste nakupovali v obchodech charity tak dlouho jako já, taky byste poznali opravdovou kvalitu.

A tenhle byl sakra kvalitní.

Armani nebo něco podobně mimo moji ligu.

Ten typ obleku, ze kterýho vymlátíte duši a druhej den bude stejně vypadat jako nenápadnej komorník, nažehlenej a vypulírovanej.

Chlápek měl dlouhý blondatý vlasy se světlejšíma pramenama a musím přiznat, že i pohlednej obličej, ale bylo na něm něco... divnýho.

Možná ta zákeřná pusa se svěšenýma koutkama.

Viděl jsem jich dost na to, abych věděl, že nevěstěj nic dobrýho.

Zjevně posiloval, pod jasně bílou košilí se mu rýsovaly opálený svaly.

Měl úžasnej úsměv, kterej trochu kazily dva křivý zuby.

A jeho kolínská, jsem si jistej, že to bylo to nejfajnější zboží, ale pod ní jsem cejtil ještě něco jinýho, trochu jako česnek, kterej jste nechali moc dlouho na sluníčku.

Příkejvnul jsem.

„Cestujete někam?“ zeptal se.

Měl jsem sto chutí po něm štěknout: „Co je ti kurva do toho?“

„Ne, změnil jsem plány,“ odpověděl za mě xanax smíchanej s chlastem.

Znovu ten vražednej úsměv.

„No to je ale hřích,“ prohlásil.

Přísahám, že na ten *hřích* dal schválně důraz.

Přiměl barmana, aby se pohnul, což byl velkej výkon, a objednal si gin s tonikem.

„Něco pro vás, Jacku?“ obrátil se ke mně.

Řek jsem, že jsem v pohodě.

Kurva, neměl jsem daleko k limbu, ale úplně mimo jsem ještě nebyl.

„Jak víte, jak se jmenuju?“

S okouzlujícím úsměvem ukázal na moji zbytečnou letenku položenou na baru.

„Píšou to tady,“ prohodil.

Zlehka se usmál. „Potkal jsem jednoho chlápka v letadle a víte, jak to chodí, dáte si jeden dva drinky a začnete tlachat,“ pokračoval.

Pak se odmlčel, aby se ujistil, že ho vnímám.

Co na tom bylo složitýho?

Příkejvnul jsem.

„Ten chlap byl cvokař a budete se smát, až vám tohle povím, ale studoval zlo,“ vykládal dál.

Nesmál jsem se.

„Tak jsem se ho zeptal: Myslíte, že má zlo nějaký motiv?“ vyprávěl.

Sledoval moji reakci, žádný zvláštní se nedočkal. „Řekl mi, že se zlo zaměřuje na ty, co mají nejbliž ke spáse.“

Nadešel čas na moji poznámku.

„V tom případě jsem v suchu,“ oznámil jsem mu.

Věnoval mi tajupnej pohled.

„Ocitl jste se mimo dosah spásy, Jacku?“ zeptal se mě.

Ježíši, dali jsme si spolu drink a on to na mě zkoušel nejenom s teologií, ale byl rovnou zasraně osobní.

„Řekněme,“ spustil jsem a nechal slovama řádně prosakovat hořkost, „že mě život naučil, že nic jako oběd zdarma neexistuje. Dokonce ani pití ne.“

Vyloudil zvuk – připsal jsem to na vrub chlastu a zklamání z toho, že mě nepustili do Ameriky, ale znělo to jako zasraný... *škodolibý zavýsknutí*.

„Dokážu si představit, že byste v případě, že by si zlo lidi vybíralo, představoval ideálního kandidáta. Máte všechny předpoklady pro to, aby se ve vás zlo mohlo uhnízdít a množit. Hořkost, nedůvěru a cynickou ignoraci toho, jak podobné věci fungují.“

Spoustu let jsem se pohyboval mezi mizerama, některý z nich byli fakt velký cvoci, psychopati, magoři a naprostý šílenci. Přesto jsem měl pocit, jako by mi tenhle chlápek dával jasně na vědomí: „A to jsi ještě vůbec nic neviděl!“

Ale jak jsem říkal, ta směs v žaludku mě vyklidnila.

„I když to zní docela zajímavě, nemám zrovna náladu na *Zabradu dobra a zla...* A nepředstavil jste se.“

Zasmál se, znělo to jako hyena s kusem masa v tlamě.

„Jsem Kurt,“ prohlásil a natáh ke mně dlouhou štíhlou ruku.

Jeho intenzivní pohled mě skoro uchvátil.

„Kurt?“ zopakoval jsem.

Pohodil dlouhýma blondatýma kadeřema – a myslím tím fakt pohodil.

„*Absolument*,“ přitakal.

Když to říkal... Myslel jsem na Conradovo *Srdce temnoty*, ale odkopávat se není nikdy chytrý.

„Známe se?“ zeptal jsem se místo toho.

Pořádně se napil ginu a vychutnal si ho.

„Kdyby ano, pamatoval byste si to, ne?“ opáčil.

Na to jsem neodpověděl a mávnul jsem na barmana, aby mi nalil další rundu.

„Na mě, prosím,“ ozval se Kurt.

Nechal jsem to... na něm.

Dorazilo moje pití, zvednul jsem jamesona.

„*Slainte*,“ prones jsem.

Tvářil se pobaveně.

„To je irsky?“ chtěl vědět.

Prones to, jak by Britové řekli, *sardonicky*.

Pocit, že si ze mě dělá prdel, jsem připsal chlastu.

„A vy jste...?“ opáčil jsem.

Ve smyslu:

„Ir rozhodně ne.“

Slova mě nechaly ve štychu.

Podle mě zněl tak trochu jako Francouz, kterej se naučil obdivuhodně dobře anglicky.

Nechal to viset ve vzduchu a zase ten zatracenej úsměv.

„Mám různorodé kořeny, které jsou pro muže, jako jste vy, příliš nudné, stačí, že mám německý pas,“ prohlásil pak.

Rozhod jsem se držet lehce vyšetřovatelskej směr.

„Jste tu na prázdninách, nebo za obchodem? Odjíždíte, nebo přijíždíte?“

Ohromně se mu to líbilo.

Viděl jsem, jak se mu oči doslova rozsvítily radostí, nebo jak by řekla moje zesnulá matka: „čertovinou“.

„Obchod, jsem pořád v práci, spousta věcí vyžaduje mou pozornost,“ odvětil. „Zrovna mířím do města, které se jmenuje Galway. Znáte to tam?“

Chtěl si se mnou zahrávat, tak jsem mu pomoh.

„Ne,“ opáčil jsem.

Nic víc.

Skoro zenová odpověď, to by můj parťák Stewart ocenil.

Věnoval mi dlouhej pohled, kterej se nedal rozšifrovat, část tvořil zmatek a zbytek, tipuju, vztek.

„Škoda,“ prones pak tím vypiglovaným přízvukem, „pronajal jsem si skutečně úžasný vůz, a kdybyste jel do Galwaye...“

Najednou jsem ho měl plný zuby. Podíval jsem se na hodinky, autobus... Jo, autobus bude odjíždět každou chvílí. Kopnul jsem do sebe panáka a guinness ho rychle následoval.

Zved jsem se.

„Už odcházíte?“ zeptal se.

Věnoval jsem mu svůj nejlepší pohled plnej prázdných slibů.

„Bylo to prima.“

A aby to vyznělo, dal jsem tomu pravej americkéj švunk.

Zase ke mně natáhnul leklou ruku, měl nelítostnej stisk.

„Cítím, že se nevidíme naposledy,“ prohlásil.

Ne, jestli do toho budu mít kurva co mluvit.

„Pak bude runda na mně.“ S tím jsem se rozloučil.

Když jsem odcházel, cejtil jsem, jak mě probodává pohledem. Ježíši, to byl divnej chlápek.

Vyšel jsem před terminál a všim si, že mě sleduje dáma od Aer Lingus.

Od tý doby, co naše národní aerolinky, stejně jako zbytek země, šly do kopru, stala se zelená uniforma vzácností, o Irovi jako takovým ani nemluvě.

„Omlouvám se, že vás obtěžuju,“ oslovila mě, „ale znáte se s tím mužem, se kterým jste si dával skleničku?“

Co to má sakra bejt?

Přečetla si z výrazu mojí tváře, co přesně jsem si myslel.

„Vzhledem k problémům v naší společnosti,“ pokračovala, „přidělili některé z nás k pozemnímu personálu, abychom pomáhali, kde je zrovna potřeba.“

Jestli mě nemohla dostat do Ameriky, neměla u mě šanci.

„O co vám jde?“ zeptal jsem se.

Zatvářila se zahanbeně, jak to umí jenom Irka, takže zostuzeně a vzdorovitě zároveň.

„Sleduji odletovou halu už více než rok,“ vysvětlovala, „a dokážu velmi dobře číst ve tvářích, krátím si tím čas. Před nějakou dobou jsem si kvůli nezvyklému vzhledu všimla toho muže a zdálo se mi, snad vám to nebude připadat moc přitažené za vlasy, že si vás vyhlédl.“

Ta ženská byla šílená, nejvyšší čas, aby si našla jinou práci.

„Sledoval mě?“ Sarkasmus z jejich slov jen kapal.

Chvilí plnou čirýho utrpení zírala na svoje nohy, potom zvedla hlavu a vystrčila bradu.

„A když jste prošel pasovkou, usmál se. Jako kdyby věděl, že... se vrátíte.“

Hořce jsem se zasmál.

„Měl pravdu.“

Dostávala se do varu, celý to spiknutí ožívalo přímo před jejíma očima.

„Šel za vámi do baru a sedl si vedle vás.“

Viděl jsem příjíždět autobus, snažil jsem se bejt co nejmín protivnej.

„Tak sem s tím,“ vyzval jsem ji, „o co tu podle vás jde?“

Ignorovala můj výpad.

„Dala bych si na takové lidi velký pozor. Vyrůstala jsem v západním Corku, tamější staří lidé věřili...“

Teď se vážně styděla.

„...že zlo je živá, dýchající věc,“ pokračovala útrpně dál, „a že se zdržuje na jednom místě, čeká na svou oběť, pak se na ni nalepí a nepustí ji, dokud není celá jeho. Obvykle si vybírá lidi, kteří jsou smutní nebo zklamaní. Víím, že to zní šíleně, ale ten muž vypadal nadšeně, když vás viděl... sklíčeného.“

Kristepane, není divu, že šly národní aerolinky do hajzlu.

„Takže Dábel se poflakuje po letištích,“ zeptal jsem se zjevně výsměšným tónem, „a hledá nebožáky, kterejm zamítli vstup do Států? A on s nima udělá co, sbalí je? Ježíši, madam, měla byste se sebrat nebo sáh-nout po nějakých účinnějších lécích.“

Fakt jsem jí tím ranil, vlastně jsem jí doopravdy ublížil, ale krucifix, dělal jsem to pro její dobro. Nebo ne?

Pro Kristovy drahý rány.

Vyrazil jsem pryč.

„Jen jsem si říkala, že bych vám o tom měla povědět,“ volala za mnou.

„Mrzí mě, jestli to vyznělo divně.“

Lehce jsem se na ni usmál, nic extra – cvoky byste nikdy neměli povzbuzovat.

„Divně? Aspoň jste si pro to vybrala tu nejlepší zemi,“ odvětil jsem. A, ježíšmarjá, dodal: „Měla byste odtud vytáhnout paty, projít se třeba kolem parkoviště. Víte, abyste získala jinou perspektivu.“

Nastoupil jsem do autobusu a nechal ji tam. Vypadala opuštěně a ztraceně.

Mimo dosah spásy?

Nejdívnější na tom bylo, že jsem v okamžiku, kdy se autobus otočil na kruhový objezdu a vyrazil směrem na Galway, měl pocit – a třeba to byla jen hra světla –, že vidím Kurta přitisknutýho ke skleněnejm vstupním dveřím. Nedíval se na mě.

Ale na ni.

1

„Kéž se dostaneš do nebe o půl hodiny dřív, než Ďábel zjistí, že jsi mrtvý.“

Irské požehnání

Lucifer.

Světloňoš.

Byl andělem světla.

Věřil, že to člověk fakt kapitálně posral.

Takže jako dobrý policajt sebral důkazy a přinesl je před svého Pána.

A protože Pán byl, jako všechny vlády, Všemohoucí, a krajně o tom všem pochyboval, svému nositeli světla se vysmál.

To ho, jako všechny dobré policajty, fakt vytočilo a Lucifer začal důkazy falšovat.

Takový raný fanoušek *Špíny Baltimoru*.

I když blíž než k Serpicovi měl k Satanovi.

Jo, vyjebali s ním.

Takže udělal to, co uděláte, když vás chytanou, vytvořil si vlastní společnost.

A rozjel vlastní podnik.

Nebylo to tak docela v Mugabeho stylu, ale makal na tom. Jeho převrat se nepovedl.

Není divu, že v něj Irové tak věří.

Neúspěšná povstání.

V tom jsme nejlepší.

A podle toho, co říkají, ho svrhli do pekla.

„Nasrat, že bych šel dolů sám,“ přísahal stejně jako všichni bývalí fanatici.

Svým způsobem musíte obdivovat, jaký měl ten chlap *cojones*. Nejenom, že si do pekla a dál s sebou vzal svoji zkrachovalou sebranku, rozhodl se jít po krku Bohově údajné životní lásce.

Lidem.

Na svou stranu získal:

Idiho,

Adolfa,

Maggie Thatcherovou,

a pak si hodil kostkou (dokonce i arcidémoni si potřebují orazit) a na seznam bláznivých starých brachů přidal jméno

Jacka Taylora.

Čistě pro rozptýlení.

Ten chlap si s sebou nosil

pocit viny,

strach,

zlost,

zášť,

aroganci.

A nejlepší na tom bylo, že se z něj postupně znovu stával debilní katolík.

Nejenom že si přitom Luc dáchně, bude muset vypít pár jamesonů, zasyčí v něm nějaká ta pinta guinnessu, ale hlavně bude sledovat toho hňupa, jak se tomu snaží přijít na kloub.

Kde to mělo nějakej háček?

Nejdábelštější na tom všem bude Taylorovo hledání motivace. To Ďábla rozesmálo nahlas. Nejradši měl tu pasáž, kdy lidé hledali vysvětlení a důvody.

Vyvolávalo to v něm úžasné vzpomínky, třeba na toho idiota Aleistera Crowleyho.

Kdyby Taylora znal, a on snadný cíl dříve či později poznal, věděl by, že udělá dvě naprosté blbosti.

Samozřejmě kromě toho, že se bude snažit všechno pochopit.

Za prvé: půjde za knězem.

A při všem, co není svaté, kněz pozná, jak se Antikrist dokáže roz-
zlobit, když někdo strká nos do jeho záležitostí.

A pak jsou tu Cikáni.

Luc je obzvlášť nenáviděl, protože ta divná sebranka dokázala *vidět*
věci.

To se mu nelíbilo.

Že ho někdo viděl.

Když se měl někde předvést, čas a místo si stanovil on sám.

Většinou mu dělali starosti (pokud si vůbec takováhle bytost může
starosti dělat), protože na rozdíl od Taylora nebo kněží, případně dal-
ších patolízalů, se ho nebáli.

Strach mu svědčil.

Byl to nejspíš jeho *raison d'être*.

A jestli se Taylor vydá za Cikány, obrátí proti nim takový hněv, že se
budou krčit strachy v koutku tak, jak si Luc dávno přál.

2

*„Zlo je pro ty, kdo jej nikdy nezažili, pouhým abstraktním pojmem.
Ti, kteří se s ním setkali, termín ‚abstraktní pojem‘
vymazali ze svého slovníku.“*

KB

Všichni an beal bocht (si neustále stěžují).

Naše hospodářství se ani tak nerozpadlo, jako bylo
rozdrčeno,
sežehnuto
a
zabito.

Koncern Dell právě oznámil, že se stahuje ze země, a s ním samozřejmě
zmizela i strašná spousta pracovních míst.

Každý den zněl ten samej žalozpěv: další firma stěhuje své sídlo
jinam.

Banky začínaly chápat, jak se duhovenstvo cejtilo posledních pár let,
když každý zaklepání na dveře mohlo ohlašovat lynčující dav.

Vláda slibovala, že za x let budeme možná, ale vážně jen možná, zase
na cestě k hospodářskému zotavení.

Bestie už se neplazila k Betlému, těšila se skvělým zdraví, a dokonce
i úžasný, jasný světlo Barackova vítězství pohaslo.

Seděl jsem v Conlonově rybí restauraci, nejlepší rybárně v zemi.

Že se jim to povedlo zrovna v době, kdy jsme načínali druhej rok
s kontaminovanou vodou, byl zázrak.

Městská rada prohlašovala, že to ve skutečnosti nebylo vodou, ale
hlavním potrubím, což kupodivu nikoho moc neuklidnilo.

Buď jste veškerou vodu převařovali, nebo jste kupovali balenou.

Čekal jsem na

tresku

s

hrachovou kaší

a pil jsem kafe, který chutnalo jako kafe!

Skoro jsem rezignoval na čtení novin, ale Ray Conlon mi podal *Irish Times*. Vybafla na mě fotka ženy zabité při podivný nehodě. Krátkejš text mě informoval o tom, že ji srazilo neznámý auto na parkovišti na letišti Shannon.

Fotka.

Moje ženská z Aer Lingus.

Do prdele práce.

Ztratil jsem chuť k jídlu, ale kdybych se zdejchnul, dotknul bych se Rayovejch citů.

Chtěl jsem velkýho jamesona.

Rychle, tekutě, smrtonosně.

Díky xanaxu jsem zvládal držet svoje pití na uzdě.

„Jack Taylor?“ zeptala se žena, která zůstala stát nade mnou.

Ježíši, kdybych dostal euro pokaždý, když se tohle stane.

A jo, pokaždý, úplně pokaždý to skončilo katastrofou.

Po odletu do Ameriky jsem za sebou měl nechat všechny hrůzy své dosavadní mizerný kariéry soukromýho očka.

Ženská byla v tom těžko odhadnutelným věku mezi čtyřiceti a padesáti, měla hezkej obličej, i když se tvářila dost ztrápeně. Blondatý vlasy si stáhla do rozcuchanýho drdolu a její světle modrý oči toho na tomhle světě už zjevně dost viděly.

Nervózně si pohrávala se snubákem s claddažským symbolem. Hlavně kvůli němu jsem přitakal.

„Ano.“

Vypadala, že se zhrouť, tak jsem jí nabídnul židli naproti.

Posadila se a já mávnul na Raye, kterej se v mžiku zhmotnil u nás.

„Můžu vám něco objednat?“ chtěl jsem vědět.

„Trocha vody by přišla vhod, mockrát vám děkuji.“

Ray po mně střelil pohledem a já pokrčil ramenama.

Jak jsem to měl kurva tušit?

Přines láhev perlivý galwayský vody, zručně ji odzátkoval a nalil polovinu sklenice.

„Strašně nerada vás obtěžuji, pane Taylore,“ začala.

„Jacku.“

Příkejvla.

„Jsem Teresa Jordanová, jsem taky Galwayanka,“ sdělila mi.

Čím dál vzácnější druh.

Čekal jsem.

Strávil jsem tak celej svůj umolousanej život, i když netuším, na co vlastně jsem čekal.

Opatrně si cucla vody.

„Noel, můj nejstarší chlapec, studuje na NUI – v posledním ročníku –, najednou zmizel,“ vysvětlovala. „Ohlásila jsem to gardě, ale tam mi řekli, ať si nedělám starosti, *studenti dělají pořád nějaké vylomeniny, on se zase ve správný čas objeví.*“

Možná poprvý během svého mizerného vztahu s gardou jsem s nima souhlasil.

„Nejspíš maj pravdu,“ prohlásil jsem tak nenuceně, jak jsem dokázal. „Studenti jsou samá nezbednost.“

Nemoh jsem uvěřit, že jsem vypustil z pusy slovo *nezbednost*.

Evelyn Waugh by ze mě byl celej paf.

Oči jí zaplanuly a věřte mi, viděl jsem to často, Irky se dokážou rozzuřit jako žádný jiný ženský na světě.

„Je nezvěstný dva týdny, propásl moje narozeniny. Noel by nikdy moje narozeniny nepropásl.“

Poslední slova na mě zakřičela.

Vyndal jsem blok, chtěl jsem si do něj psát koně, poslední závodníky a jezdce v Lingfieldu a Curraghu. Nahodil jsem pracovní tón, jako bych sakra věděl, co dělám.

„Popis, přátelé, co by mohl mít na sobě, jeho adresa, a pokud to bude možný i fotka.“

Opravdovej profík.

Ne snad?

Svědomitě jsem si poznamenal údaje, pak sáhla do kabelky a jako poklad vytáhla momentku.

Vypadal jako...

Tisíce jinejch mladejch lidí.

Tmavý vlasy, protáhlej hubenej obličej se spoustou beďarů, toť vše. Takovejch obličejů potkáváte denně na ulici spoustu, prostě obyčejnej mladej student.

„Nevím, co si účtujete, pane Taylore,“ pronesla potom, „ale mám tohle.“

Podala mi tenkou obálku. Slušnost nebo stud mi zabránily se do ní podívat.

„Hned se do toho pustím,“ ujistil jsem ji.

Vzal jsem si na ni číslo a fakt se mi ulevilo, když se zvedla.

„Mockrát vám děkuji, pane Taylore,“ prohlásila.

Počastoval jsem ji prázdnejma kecama o tom, jak si nemá dělat starosti, že se na to hned vrhnu, a nakonec odešla.

Novej případ.

Zpátky do práce. Celá země ztrácela zaměstnání a já zrovna dostal kšeft.

Byl jsem nadšenej?

Leda hovno.

Ray mi přines večeri a určitě to byla jako vždycky dobrota, ale v duchu... Ježíši, ta fotka, ta žena, letiště Shannon a moje, troufám si tvrdit, úsečná reakce.

Pokrčil jsem ramenama.

„Rayi, moh bych dostat ještě trochu tataruky?“ zavola jsem.

Bude to znít šíleně, ale během dvou dnů po návratu do Galwaye jsem si našel nový bydlení.

Chlápek, kterýho jsem znal, se chystal jako spousta dalších emigrovat a chtěl pronajmout byt.

Na Nun's Island!

Můj předchozí případ se točil kolem jeptišek a tvořila ho hořká série poměrně zvrhlejch událostí.

Byt jsem vzal.

Měl výhled na most Salmon Weir, ne že bych některýho z majestátních lososů viděl skákat, otrávená voda je všechny pozabíjela.

Dřevěný podlahy, dvě ložnice, malinká kuchyň a velikej obejvák přecpanej knihama.

Knihy.

Jednou provždy moje malá, zoufalá spása.

Kávovar, myčka a připojení k internetu.

Co bych moh ještě chtít?

Kromě

lásky,

pozornosti,

smyslu života,

rodiny,

sounáležitosti.

Nic z toho jsem už dávno neměl, tak by si člověk myslel, že jsem si na to už zvyk.

Kdepak.

Jenom málokdy si přijdete tak osamělý, jako při nakupování pro jednoho a jedení o samotě ve vlastním domově. Do hajzlu, je to fakt peklo.

Necháváte zapnutou televizi a po ránu rádio, jenom abyste přehlušili to příšerný ticho.

A jako vždycky jsem měl svoji oblíbenou muziku:

Gretchen Petersová,

Johnny Duhan,

Tom Russell.

A taky dva kamarády.

Nebo tak něco.

Ridge, Ni Iomaire, homosexuální gardistka, která se nedávno v zoufalý touze po povýšení a snaze *zapadnout* provdala za anglo-irskýho vel-

kostatkáře, co ztratil ženu a hledal především společnost a matku pro svoji -náctiletou dceru.

Mohlo jim to klapat?

Co byste tak řekli?

Podílela se na každém případě, kterej jsem dostal, a vyvinul se mezi náma pravej irskej vztah plnej lásky a nenávisti. Pokaždý, když jsme k tomu měli příležitost, jsme si vzájemně vjeli do vlasů a zároveň jsme jeden druhému zachránili kejhák víckrát, než bychom kdy věřili.

A pak tu byl Stewart.

Chcete mluvit v hádankách?

Bejval to úspěšnej drogověj dealer, kterej vypadal a oblíkal se jako účetní, dokud nezavraždili jeho sestru a on mě nenajal.

Čirou náhodou jsem ten případ vyřešil. Stewart skončil kvůli drogám v kriminále v době, kdy se zdálo, že to vláda myslí s bojem proti nim sakra vážně. Na svobodu mi pak propustili zenovýho, smrtícího a totálně nečitelnýho spojence.

Spolu s Ridge mi koupili letenku do Ameriky.

Zavolal jsem jim.

„Ty pitomej packale,“ zpražila mě Ridge.

„Nemusíš se pohybovat, abys mohl cestovat,“ prohlásil Stewart.

Ridgina odpověď mi sedla víc.

„Dábel miluje ty, kdo v něj nevěří.“

Staré irské přísloví

Pustil jsem se do případu studenta, trochu se poptal kolem a většinou jsem se dozvěděl, že to byl pracant.

Jasně, chodil o víkendech pařit, ale zdálo se, že vidinu získání titulu bral hodně vážně.

„V poslední době se hodně ponořil do spiritistických tabulek a všech těchhle okultních blbin, začal číst knížky o Aleisterovi Crowleyem a podobný srágorý,“ vysvětlilo mi jedno moc hezký, droboučký děvče.

Zrovna jsem jí chtěl poděkovat, když dodala: „Pak se sešel s tím debilním Pánem tance.“

„S Michaelem Flatleym?“ skoro jsem vyhrknul.

Spolknul jsem to a čekal.

„S panem K,“ pokračovala, „nedávno se tu objevil a měl jako...“

Přisahal bych, že je Irka, ale rozehrála tu stupidní scénku s americejma idiomama, a navíc používala slovo *jako*.

Jako hodně.

„A to je kdo?“ zeptal jsem se. „Chci říct, pan K, kdo to je?“

Věnovala mi životem znavený povzdechnutí, který dokazovalo, že je doopravdy Irka.

„Káže nějaký divný hovadiny o posilňování a energii *Jednobo*.“

„Netušíš, kde bych toho charismatického pana K moh najít?“ vyzvídal jsem.

Krátce se zasmála, nebylo v tom ani stopy po veselosti nebo radosti.